

**JOSEP M. AINAUD DE LASARTE
QUIM TORRA I PLA**

EL LLIBRE NEGRE CONTRA CATALUNYA

De Felip V a Felip VI

EL LLIBRE NEGRE
CONTRA CATALUNYA

DE FELIP V A FELIP VI

Col·lecció Prisma – 67

EL LLIBRE NEGRE CONTRA CATALUNYA

DE FELIP V A FELIP VI

JOSEP M. AINAUD DE LASARTE
QUIM TORRA I PLA

Primera edició: octubre de 2025

© dels textos:
Josep M. Ainaud de Lasarte
Quim Torra i Pla

Una iniciativa de Jaume Domènech i Domènech
Coordinació i supervisió de projecte: Mireia Domènech i Bonet

© de l'edició:
9 Grup Editorial
Cossetània Edicions
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls
Tel. 977 60 25 91
cossetania@cossetania.com
www.cossetania.com

Impressió: Romanyà Valls, SA

ISBN: 978-84-1356-530-9

DL T 878-2025

No és permesa la reproducció total o parcial d'aquest llibre, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en cap forma ni per cap mitjà, sigui electrònic, mecànic, per fotocòpia, per gravació o altres mètodes, sense el permís previ i per escrit dels titulars del *copyright*.

INTRODUCCIÓ

Fins a l'any 1714, el Principat de Catalunya era un país com tants d'altres. Tenia la seva llengua, el seu dret, la seva moneda, el seu exèrcit i els seus tribunals de justícia. Es governava sense imposicions forasteres i mantenia les institucions pròpies. La més alta institució del país eren les Corts. En els darrers anys havien estat convocades pels dos darrers monarques que havien regnat a Catalunya: per Felip V de Borbó, l'any 1702, i per Carles III d'Àustria, el 1706. Les Corts eren l'autèntica representació del poble català. A partir de 1714, no foren convocades mai més. Catalunya, com a conseqüència de la guerra de Successió a la Corona d'Espanya, fou sotmesa a un règim d'ocupació militar. Les seves institucions foren abolides; les seves banderes, cremades públicament; el seu dret públic, suprimit. La llengua catalana, fins aleshores l'única oficial al territori, fou postergada al simple àmbit familiar. A Catalunya, la més alta autoritat va passar a ser el capità general, una autoritat militar, perquè el poble no oblidés mai que havia estat vençut i ocupat militarment pels vencedors.

Aquest és el veritable origen de la incorporació de Catalunya a la Corona d'Espanya. No fou per via de pacte, ni per via de matrimoni, ni per qualsevol altra via pacífica. Fou un acte de força, que el poble català no acceptà mai a través de cap acord de les Corts Catalanes, l'única institució que podia fer-ho legítimament.

Al llarg dels anys, el poble català ha reivindicat constantment les seves llibertats i les seves institucions. Per això, una data com la de l'11 de setembre de 1714 ha estat commemorada al llarg del temps no com la celebració d'una derrota —la caiguda de la ciutat de Barcelona a mans dels exèrcits francesos i castellans de Felip V— sinó com la d'un poble que tenia unes llibertats i unes institucions a les quals no ha renunciat mai i que sempre ha reivindicat. Cada vegada que el poble català ha intentat recuperar allò que li era propi i que li havia estat arrabassat per la força de les armes, s'ha trobat amb la incomprensió i l'oposició de la mateixa gent de 1714.

Durant el segle XVIII, Catalunya tingué un règim d'ocupació militar, amb un capità general com a autoritat suprema, sense cap institució representativa del poble català; en el segle XIX, les lluites dinàstiques i socials dificultaren que el poble català recuperés les seves institucions de govern, fins que l'Assemblea de Manresa de 1892 formulà un programa pròpiament catalanista; i en el segle XX, cada vegada que Catalunya recuperava una parcel·la del seu autogovern, la reacció centralista i totalitària intentava impedir-ho. Així, a l'actuació de la Mancomunitat de Catalunya s'hi enfrontà la dictadura del general Primo de Rivera el 1923, que fracassà en el seu intent d'esborrar la llengua, la cultura i les institucions pròpies de Catalunya; i instaurada el 1931 la Generalitat de Catalunya, intentà eliminar-la del record dels catalans l'actuació violenta i brutal de la dictadura del general Franco, imposada el 1939 després d'una guerra fratricida que tenia, com un dels objectius, eliminar la personalitat nacional de Catalunya. La persecució d'aquell règim contra les institucions, els símbols, la llengua i la cultura de Catalunya ha estat una de les vergonyes més abominables de la gent que li donà suport, encara que avui molts intentin negar-ho. La realitat de la Catalunya actual, amb les institucions restaurades, la bandera i l'him-

ne reconeguts com a elements oficials; la llengua catalana reconeguda com a llengua pròpia i oficial, amb un Parlament que legisla, un Govern de la Generalitat que representa Catalunya fins i tot a Europa, ens recorden la dita àrab: “Els gossos borden, però la caravana segueix el seu camí.”

Cal advertir que aquest *llibre negre* podria ser molt i molt més extens, pel gran nombre de documents que testimonien els diversos atacs que, al llarg dels segles, s’han dirigit a la personalitat nacional de Catalunya. Però hem preferit donar-ne una selecció, que no pretén tenir caràcter exhaustiu ni oferir els documents en la seva totalitat.

D'altra banda, hem limitat el llibre en el temps. Comencem amb el triomf de les armes de Felip V el 1714 i el Decret de Nova Planta, de 1716, perquè el considerem l'intent més important per a acabar amb la personalitat diferencial de Catalunya. Queda clar en els textos que el triomf de les armes és el que determina el dret del rei a disposar de Catalunya; un dret que els catalans no van reconèixer mai a les seves Corts. Hi havia precedents, certament, com els intents del Conde Duque de Olivares amb els seus consells a Felip IV, quan intentava “reducir Cataluña a les leyes de Castilla”, que fracassaren. Pel que fa al territori, l’hem limitat al Principat de Catalunya tal com era l’any 1714. Co-neixem els atacs del centralisme absolutista contra el País Valencià, el Rosselló o les illes Balears, i en donem alguna mostra, però el tema mereix un altre llibre. La lluita entre els qui creiem en la diversitat i els qui creuen en l’uniformisme, imposat per la força, és un tema permanent en la història de la humanitat, i cal dir que Catalunya ha format part, gairebé sempre, del bàndol dels qui creiem que la diversitat, basada en la llibertat, és la millor garantia per a la convivència dels pobles i de les persones.

Som conscients que, en alguns aspectes, el llibre pren l’aspecte del clàssic “pamflet” francès, de tan bona tradició,

més que no el d'un llibre erudit, amb cites documentals exhaustives. Aquest llibre l'hem fet amb el propòsit que pugui arribar a tothom, i que aquelles persones més interessades pels temes que s'hi tracten puguin consultar els llibres que proposem a les pàgines de la "bibliografia bàsica", obres que estudien amb més detall aspectes o èpoques de la persecució contra Catalunya o els diferents aspectes de la seva cultura. Volem agrair a Josep M. Pascual l'aportació d'algunes interessants referències.

També som conscients que no tots els espanyols han pensat i actuat com els autors dels textos que reproduïm i, fins i tot, que alguns han rectificat paraules i actituds ofensives d'altres temps, però els documents tenen el seu lloc en la història.

Aquest llibre vol explicar, d'una manera entenedora per a tothom, l'agressió constant a què ha estat sotmesa Catalunya pel sol fet de defensar la seva identitat. I desitgem que el coneixement d'aquesta veritat ajudi a fer possible la convivència pacífica i lliure dels diversos pobles que n'han estat protagonistes.

Josep M. Ainaud de Lasarte (1995)

INTRODUCCIÓ A LA NOVA EDICIÓ DE 2025

“Cada vegada que el poble català ha intentat recuperar allò que li era propi i que li havia estat arrabassat per la força de les armes, s’ha trobat amb la incomprensió i l’oposició de la mateixa gent de 1714.” Així de clar es manifestava el professor Josep Maria Ainaud de Lasarte en la introducció del seu llibre, que ara volem “actualitzar” i allargar fins al 2025.

De fet, és erroni parlar d’“actualitzar”, perquè la incomprensió i oposició “de la mateixa gent de 1714” de què parlava Ainaud és, senzillament, una constant en la història de l’Estat espanyol. De Felip V a Felip VI, “l’agressió constant a què ha estat sotmesa Catalunya, pel sol fet de defensar la seva identitat” —utilitzant de nou les seves paraules—, ha romàs inalterable.

Tanmateix, es fa difícil parlar d’una relació Catalunya-Espanya, per la senzilla raó que Espanya no reconeix el subjecte polític Catalunya. No l’ha reconegut mai perquè, per dret de conquesta, no li ha calgut. Sota monarquies, dictadures i repúbliques, el que ha definit sempre l’Estat espanyol ha estat la unitat indissoluble de la pàtria espanyola. En l’actualitat, aquesta unitat està garantida per la Constitució del Regne d’Espanya de 1978, que encomana la seva vigilància al poder judicial i, en darrer terme, a l’exèrcit.

Tornant al primer *Llibre negre*, aquest acabava l'any 1994; ara el fem continuar fins als nostres dies. Altra vegada veiem passar per aquestes pàgines totes les institucions d'Espanya, empeses a la defensa, costi el que costi, calgui el que calgui, de la unitat del seu Estat.

Per descomptat, la llengua catalana i les propostes per “normalitzar-ne” el seu ús social, després de l'intent de genocidi perpetrat pel feixisme contra la nostra cultura durant quaranta anys, han continuat essent un dels blancs d'atac permanents. Però en les dues primeres dècades del segle XXI s'han anat succeint una sèrie d'esdeveniments que han intensificat, en múltiples direccions, l'hostilitat vers tota reclamació de major sobirania de Catalunya i d'exercici del seu dret d'autodeterminació: l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006, la consulta del 9 de novembre de 2014 i el referèndum d'independència de l'1 d'octubre de 2017 van representar noves fites no només en l'oposició sinó en la repressió més completa.

Davant de la impossibilitat d'exercici del dret que Catalunya té com a nació a decidir el seu destí, la majoria social del poble de Catalunya va empènyer un procés d'independència que va tenir el moment fundacional en les eleccions de 2015, quan tots els partits independentistes van concloure que l'única via d'emancipació nacional era la via unilateral. Proclamada la independència, però no aplicada —greu error—, quedava una única via: convertir l'amnistia política i el dret a l'autodeterminació, costés el que costés, en l'objectiu polític inalterable de l'independentisme. Malauradament, això tampoc no va passar. I la pregunta que caldria fer-nos i que algú haurà de contestar algun dia és: per què no es va fer? El cost reputacional i de credibilitat de tot el moviment independentista se n'ha ressentit profundament i greument.

Convertida Catalunya en “l'enemic interior”, principi que uneix els partits polítics espanyols de dretes i esquer-

res, l'Estat no va dubtar a utilitzar tots els instruments i totes les institucions per aturar i destruir per tots els mitjans les reclamacions democràtiques dels catalans. Des del rei Felip VI fins al Centre Nacional d'Intel·ligència; del Poder Judicial a la policia i la guàrdia civil; des del Govern espanyol i tots els seus ministeris i ambaixades fins a l'oposició del Congrés de Diputats; de la Marca España als mitjans de comunicació. Sota el pretext que s'atacava la Constitució —repetim-ho, basada en la unitat de la pàtria i no pas en la democràcia—, Espanya havia de defensar-se. De res van servir manifestacions multitudinàries ni l'exercici impol·lut de la democràcia per part d'una majoria social de catalans. Tot s'hi va valer per evitar que Catalunya decidís el seu destí.

I, més enllà del neguit, ràbia i tristesa que suposa llegir moltes de les pàgines que segueixen, un fet s'obre pas de manera claríssima: l'Estat espanyol va recórrer a la repressió més inaudita perquè va témer seriosament que la separació de Catalunya podia produir-se. De fet, amb els resultats del referèndum del primer d'octubre, extrapolant-los, la independència estava guanyada.

Per això, més enllà dels errors, mancances i fins enganys que líders del procés poguessin haver comès, cal no perdre de vista la gran lliçó d'aquests anys: contra un Estat sencer, el poble de Catalunya va a estar a punt d'aconseguir recobrar les llibertats perdudes.

I aquesta és, paradoxalment, la conclusió més important d'aquest llibre: qualsevol intent de reformar l'Estat està condemnat al fracàs perquè atempta contra la mateixa existència de l'Estat. I això, per als catalans nacionals —com diria Rovira i Virgili—, representa el següent: contra la legalitat espanyola, democràcia; contra la sobirania estatal, cobertura internacional; contra una Constitució, una altra, la Constitució de Catalunya. Des de la decisió del Tribunal Internacional de Justícia de la Haia de 22 de juliol de 2010

sobre la declaració d'independència de Kosovo, hi ha un full de ruta internacional perfectament acceptable al món. Un camí difícilíssim, sacrificat i arriscat, però que és el mateix que han recorregut tots els pobles lliures del món.

Si el moviment independentista arriba a la majoria social en aquests darrers anys és perquè posa sobre la taula arguments, dades, raons sobre la inviabilitat d'un país al segle XXI que pateix un dèficit fiscal insuportable i que no té eines legislatives per poder assumir els formidables reptes que qualsevol país del món té en aquests moments. Senzillament, la ciutadania va adonar-se que tindria més possibilitats d'un benestar, una justícia i una igualtat més grans si hom disposava dels seus propis recursos i si, des de Catalunya, es dictaven les pròpies lleis. Qualsevol exemple pot servir-nos: la xarxa ferroviària, la gestió de l'aigua, la protecció de la llengua, els fons europeus o la política mediambiental. En cap d'aquestes qüestions les autoritats catalanes no tenen capacitat de decisió.

I això fa encara més evident, com va palesar el referèndum guanyat del primer d'octubre de 2017, que la independència de Catalunya és l'única opció que tenim els catalans per construir un país millor, més just i lliure.

Tal com es va pensar el "Llibre Negre", mantenim el criteri divulgatiu i que pugui arribar al màxim nombre de persones. Ens centrem en els atacs a Catalunya, tot i reconeixent que al País Valencià, les Illes, la Franja i la Catalunya Nord la repressió ha estat igual o potser fins i tot major que la soferta pels ciutadans del Principat.

Davant de la impossibilitat, per desbordament, d'editar un llibre com aquest si haguéssim també fet cas de les opinions de molts periodistes, tertulians i comentaristes tant

d'Espanya com de Catalunya, hem preferit escollir, de manera majoritària, comentaris i opinions de càrrecs polítics¹ i decisions i resolucions governamentals, parlamentàries o judicials que permetin al lector fer-se la impressió de l'abast real del que representa tot un Estat i les seves forces polítiques actuant contra la llengua i els drets i llibertats dels catalans.

Quim Torra i Pla

131è president de la Generalitat de Catalunya

¹ Per a cada citació escollida, s'ha optat per concretar els càrrecs de les persones en el moment en què es van fer les declaracions / resolucions.

SEGLE XVIII

Amb l'ocupació de la ciutat de Barcelona, Cap i Casal de Catalunya, el dia 11 de setembre de 1714 per les forces francocastellanes de Felip V, acaba l'autogovern del Principat de Catalunya. El Decret de Nova Planta de 1716, imposat per Felip V, és el primer document que exposa, de manera global, el projecte de reduir Catalunya als usos i costums de Castella, element fonamental de l'Espanya unitària i centralista. L'esmentat decret aboleix les institucions i llibertats catalanes, suprimeix el dret públic català i limita el dret privat. Es suprimeixen les universitats i es crea la de Cervera. Una autoritat militar és el suprem poder al Principat, i facilita les mesures de repressió. Durant el regnat de Carles II, que és quan es reorganitza l'Estat espanyol, s'aproven les mesures que prohibeixen la llengua catalana a l'escola i l'ús de llibres catalans en l'ensenyament, per la Reial Pragmàtica de 1768. D'acord amb el Decret de Nova Planta, poden ocupar càrrecs a Catalunya els súbdits del rei d'Espanya, encara que no siguin catalans. Bisbes i superiors religiosos són estranys a la llengua i a la cultura pròpies de Catalunya i s'introdueix de manera forçada el dret, la llengua i els costums de Castella. La desobediència o la crítica a les decisions reials són considerades "pecat mortal" per l'autoritat eclesiàstica.

El règim d'ocupació militar té conseqüències favorables per a l'economia catalana, per la supressió del bandole-

risme i l'aprovisionament de l'exèrcit situat a Catalunya. El règim borbònic troba col·laboradors en alguns catalans, anomenats “botiflers” pel poble, que intenten justificar la seva actitud per la fidelitat al rei o per la teoria del “mal menor”, que intenta salvar alguns aspectes de l'Antic Règim. El sentiment de “país” no desapareix, a pesar de tot, i les crides a la catalanitat per part de les autoritats militars espanyoles amb motiu de la Guerra Gran, el 1794, contra la França revolucionària, ho demostren clarament. I, a la vegada, les proclames revolucionàries franceses, en defensa de les llibertats catalanes, proven que el sentiment català seguia existint.

CRONOLOGIA DEL SEGLE XVIII

- 1700** Mor el rei d'Espanya Carles II, sense successió. Felip de Borbó, net del rei francès Lluís XIV, és proclamat rei d'Espanya.
- 1702** Felip V jura les Constitucions de Catalunya, a les Corts de Barcelona, i és reconegut pels catalans.
- 1704** Darrera edició de les *Constitucions i altres drets de Catalunya*, recopilació del dret català vigent.
- 1705** Pacte de Gènova entre la Gran Bretanya i Catalunya. Els catalans s'obliguen a reconèixer com a rei l'arxiduc Carles d'Àustria, el futur Carles III.
- 1706** El rei Carles III presideix les Corts Catalanes, a Barcelona. Són les darreres de la història de Catalunya.
- 1707** Batalla d'Almansa. Els partidaris de Felip V ocupen Aragó, Lleida i el País Valencià.
- 1713** Tractat d'Utrecht. Gran Bretanya, Holanda, Portugal, Savoia i Prússia reconeixen Felip V com a rei d'Espanya. Menorca i Gibraltar queden en poder dels anglesos. La Junta de Braços i el Consell de Cent resolen continuar la lluita fins al final. "Fineixi la nació amb glòria", diu el diputat Ferrer i Sitges. El guerriller català Bac de Roda és penjat a la ciutat de Vic pels filipistes.
- 1714** El dia 11 de setembre, Barcelona és ocupada per les forces franceses i castelleses del rei Felip V. El duc de Berwick, nomenat capità general de Catalunya. Es crea la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno de Cataluña, que substitueix les anteriors institucions catalanes.
- 1715** Mor Lluís XIV, rei de França. Felip V ocupa Mallorca i Eivissa. Menorca queda en poder de la Gran Bretanya. Comencen les obres de la Ciutadella de Barcelona
- 1716** Decret de Nova Planta.

- 1724** Abdicació de Felip V en el seu fill Lluís I. A la mort d'aquest, el mateix any, Felip V torna a ocupar el tron.
- 1725** Pau de Viena entre l'emperador Carles VI —el Carles III dels catalans— i Felip V de Borbó.
- 1736** Edició clandestina de l'opuscle *Record de l'Aliança fet al sereníssim Jordi Augusto, rei de la Gran Bretanya*, en què es reivindica el compromís britànic de defensar el dret dels catalans.
- 1759** Mor el rei Ferran VI i el succeeix el seu germà Carles III, fins llavors rei de Nàpols.
- 1760** Memorial dels diputats de l'antiga Corona d'Aragó al nou rei Carles III, tot reivindicant la restitució de les antigues institucions i drets de Catalunya.
- 1763** Carles III aprova la Junta de Comerç de Barcelona.
- 1770** Carles III instaura les “quintes”, sistema obligatori de reclutament de soldats per a l'exèrcit.
- 1778** Carles III concedeix a Catalunya la llibertat de comerç amb Amèrica.
Esclaten a Catalunya els anomenats Avalots de les Quintes, en contra del reclutament obligatori.
- 1787** Constitució nord-americana.
- 1788** Mor Carles III. El succeeix el seu fill Carles IV.
- 1789** Revolució Francesa.
Esclaten a Barcelona, Vic i altres poblacions catalanes els avalots populars anomenats Rebomboris del Pa.
- 1792** Comença la publicació del *Diario de Barcelona*.
- 1793** Guerra Gran entre França i Espanya, en terres catalanes del Rosselló i del Principat de Catalunya.
El revolucionari francès Couthon proposa una República Catalana aliada amb França.
- 1795** Pau de Basilea: final de la guerra entre Espanya i França.

1714 _____

La dissolució de la Generalitat de Catalunya

“Habiendo cesado por la entrada de las armas del Rey N.S. (Q.D.G.) en esta Ciudad y plaza, la representación de la Diputación y Generalidad de Cataluña, el Excmo. Sr. Mariscal Duque de Berwick y Liria me ha encargado que ordene y mande a los diputados y oidores de cuentas del General de Cataluña, que arrimen todas las insignias, cesen totalmente, así ellos como sus subalternos, en el ejercicio de sus cargos, empleos y oficios, y entreguen las llaves, libros y todo lo demás concerniente a dicha casa de la Diputación y sus dependencias [...].”

Decret de dissolució de la Generalitat de Catalunya, dictat per José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, a Barcelona, el 16 de setembre de 1714.

FERRAN SOLDEVILA, *Història de Catalunya*,
Editorial Alpha, Barcelona, 1962, volum III, p. 1167.

1715

Un poble criminal

“[...] es bien notoria la obstinación y barbaridad de este pueblo [Catalunya] tan criminal como el no discurrírsele pena condigna [...].”

De l'informe de José Patiño sobre les expropiacions per a la Ciutadella de Barcelona, l'any 1715.

FERRAN SOLDEVILA, *Història de Catalunya*, Editorial Alpha, Barcelona, 1962, volum III, p. 1174.

El cap de Josep Moragues

“La sentència de mort s'executà amb Moragues com a home ordinari i amb els demés també, amb gran aparato de gent d'armes i soldadesca, anant descalç amb camisa de penitent, i a la fi anomenat sens los honors, sinó sols Josep Moragues; foren aportats los quartos de son cos a la Trinitat, lloc acostumat, i lo cap amb una gàbia en lo Portal de Mar [...].”

Josep Moragues, general català, fou executat com a “home vil” a Barcelona, públicament, penjat i esquarterat, el 27 de març de 1715, com els seus acompanyants, els capitans Jaume Roca i Pau Macip, pel delictes d'intentar passar a Mallorca sense permís del rei. El cap de Josep Moragues, penjat dins d'una gàbia de ferro, no fou lliurat a la seva muller, que no cessà de reclamar-lo, fins al cap de dotze anys, el març de 1727. *Annals Consulars* de 1715.

FERRAN SOLDEVILA, *Història de Catalunya*, Editorial Alpha, Barcelona, 1962, volum III, p. 1173.

La Ciutadella, símbol de l'opressió de Catalunya

“[...] Y siendo tan poco seguro el pueblo de Barcelona y de toda Cataluña, convendrá prevenir que los soldados que trabajaren vayan al trabajo con las armas, y asimismo, que en la vecindad de la obra tengan una buena guardia de caballería [...].”

“Real Orden de 6 de junio de 1715 para levantar la Ciudadela de Barcelona.” La Ciutadella de Barcelona, edificada per ordre de Felip V damunt del barri enderrocant de la Ribera, fou considerada pels barcelonins i per tots els catalans com un símbol de l'opressió que dominava Catalunya. En diverses ocasions es va intentar enderrocar-la, especialment durant la revolta liberal de 1841, i finalment fou entregada a la ciutat de Barcelona pel general català Joan Prim després de la Revolució de 1868; en el seu lloc es construí el Parc de la Ciutadella.

JAUME SOBREQUÉS, *L'Onze de Setembre i Catalunya*,
Undarius, Barcelona, 1976, p. 94.

Tot Catalunya és una presó

“Tota Cathalonia presidii habitatio est.”

“Tot Catalunya és habitacle de presidi.” Text, en llatí, aparegut a la paret de la presó de Barcelona, la nit del 10 de gener de 1715.

FERRAN SOLDEVILA, *Història de Catalunya*,
Editorial Alpha, Barcelona, 1962, volum III, p. 1190.

La força superior de les armes

“[...] Aquel grande orgullo está abatido, y respetan ya los preceptos de V. M. y la Justicia, no por afecto y amor, sí por la fuerza superior de las Armas, de modo que la quietud y obediencia debe afianzarse en éstas [...].”

De la resposta de José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, de 1715, a la “Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña”, origen del Decret de Nova Planta promulgat el 16 de gener de 1716.

FERRAN SOLDEVILA, *Història de Catalunya*, Editorial Alpha, Barcelona, 1962, p. 1181.

Els catalans tenen la raó trastornada

“Son apasionados a su patria, con tal exceso que les hace trastornar el uso de la razón, y solamente hablan en su lengua nativa [...].”

De la resposta de José Patiño, president de la Real Junta Superior de Justicia y Gobierno, 1715, a la “Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña”.

JOAQUIM DE CAMPS I ARBOIX, *El Decret de Nova Planta*, Episodis de la Història, 38, Dalmau, Barcelona, 1963, p. 21.

L'Església, sotmesa a Felip V

“Amonestam i exhortam a tots nostres amats feligresos de la present ciutat i bisbat de Barcelona, la precisa, estreta i indispensable obligació que nos incumbeix a tots, en pena de pecat mortal i altres estatuides per los sagrats cànons, de obeir, servir i venerar a Nostre Rei i Senyor Felip V, en esta qualitat i caràcter de Rei d'Espanya [...].”

Baltasar de Bastero, vicari general del bisbat de Barcelona, a tots els fidels cristians de la diòcesi. Barcelona, 8 de juny de 1715.

JAUME SOBREQUÉS, *L'Onze de Setembre i Catalunya*,
Undarius, Barcelona, 1976, p. 97.

Prohibit el catecisme en català

“Que en las escuelas no se permitan libros en lengua catalana, escribir ni hablar en ella dentro de las escuelas y que la doctrina cristiana sea y la aprendan en castellano [...].”

De l'informe de José Patiño a la «Consulta del Consejo de Castilla sobre el Nuevo Gobierno que se debe establecer en Cataluña», del 13 de juny de 1715.

JOAQUIM NADAL I FARRERAS, *L'Onze de Setembre i el centralisme borbònic*, Conèixer Catalunya, 5,
Doposa, Barcelona, 1977, p. 50.

Tractats com a castellans

“Con la elección y nueva creación de Chancillería en Cataluña y con la dependencia del Consejo que tienen las demás Chancillerías, en conformidad de las leyes de Castilla, se irán familiarizando; y tratados como Castellanos, jamás podrán tener motivo de queja ni desear otro gobierno.”

Consejo de Castilla, 1715.

Revista Jurídica de Cataluña, 1962.

Esborrar la memòria

“No se deben elegir medios flacos y menos eficaces, sino los más robustos y seguros, borrándoles de la memoria a los Catalanes todo aquello que pueda conformarse con sus antiguas abolidas constituciones, ussáticos, fueros y costumbres.”

Consejo de Castilla, 1715.

Revista Jurídica de Cataluña, 1962.